

tuffe regnes med Rette blandt denne Kunstners bedste Karakterroller. Kunstneren lægger udtrykkelig Vægt paa det slyngelagtige, det sledsk-indsmigrende hos Jesuiten, paa hans brutale Sanselighed og Hyklari — i skarp Modsætning til Coquelin, der har opfattet den skinhellige som en lav-komisk Figur. Begge Opfættelser kan have deres Berettigelse, Hr. Emil Poulsens — der tillige er den traditionelle — synes at øve den største Virkning. Hr. Poulsen naar højest i Scenerne med Elmire (Fru *Eckardt*), hvor hans Spil virkelig er storstilet. Man fatter uvilkaarlig Modbydelighed for det væmmelige Skadedyr, som hvisker plumpe Elskovsord til den fine, aandrige Frue, og vrider sig i sanselig Brynde. Da Orgon byder Tartuffe forlade sit Hus og denne riposterer med de berømte Ord: »Det er Dem, der skal gaa, Deres Ord kan De spare. Dette Hus, det er mit, og det skal De erfare« o. s. v., savnede man til en vis Grad hos Hr. Poulsen den glubende Hævnthirst og Skadefryd, som Coquelin forstod at lægge for Dagen i dette Optin. Hr. Poulsen var for afdæmpet, for spagfærdig. Alligevel var det en Fornøjelse igen at se ham i en Karakterrolle; man fik atter Syn for Sagen, hvilken betydelig Karaktærskeudspiller, man har tabt i ham, da han fra sit oprindelige Rollefag gik over til at spille romantiske Elskere og Prinser af Danmark. Fru *Eckardts* Elmire er en smuk og smagfuld Præstation, og Fru *Sinding*, der har overtaget Dorine, udstyrede hende med al den Raptunghed og Slagfærdighed, som nu en Gang er nødvendig forbundet med en Kammerpige i en klassisk Komædie.

»Scapins Skalkestykker« er en af Publikums Yndlingskomædier, saa lystig og overgiven som den er. Den spilles for Tiden aldeles fortrinlig, efter at Hr. *Schram* har overtaget Geronte, som blev mindre heldig udført, da Stykket gik sidst i Sæsonen 1888—89. Geronte var en af afdøde Adolf Rosenkildes berømteste Roller; han havde skabt en uforlignelig Figur af den vripne, gerrige Olding. Hr. *Schrams* Fortjeneste er den, at han har forsøgt at føre den gamle Tradition om, hvorledes Geronte skal spilles, videre, efter at den var bleven afbrudt af Rollens sidste Fremstillere. *Schrams* Maske er et lille Mesterværk og alene tilstrækkelig til at fremkalde Tilskuernes Latter. Hans snøvlede Stemme er ubetalelig, og han forstaar at udtale den berømte Replik: »Hvad vilde han ogsaa paa den Galej, der næsten er bleven et Mundheld, med mange Nuancer i Stemmeføring. *Schrams* Udførelse af Geronte var et nyt Bevis paa hans frodige Talent og udtømmelige Skabervæne. Han hører til et Kunstnerkuld, hvis Ævner var rigere, hvis Udviklingsbetingelser var gunstigere og hvis Uddannelse var dybere end Nutidens. Han er den sidste paa

Skansen af hin Kunstnerskægt, og vi haaber, han længe maa vedblive at være det til Pryd for dansk Skuespilkunst.

Den 7de Oktober genopførtes *Gordonis* Lystspil »Tilfældet har Ret« efter 26 Aars Hvile. Det er et ikke ringe Antal af *Gordonis* Arbejder, det kgl. Teater i Tidens Løb har spillet, men yderst faa af dem har kunnet holde sig paa Repertoiret. »De forelskede«, som var en af forrige Sæsons faa Nyheder, maatte henlægges efter kun 3 Opførelser. »Tilfældet har Ret« har Skæbnen været blidere imod. Det vandt i sin Tid Berømmelse ved Fru *Heibergs*, *Mantzius* og *Hultmanns* glimrende Spil, og skønt Udførelsen nu ikke paa alle Punkter er lige vellykket, morede *Gordonis* gamle Lystspil dog Publikum fortræffelig. Intrigen er slynget med behændig Haand, og hele det gamle, traditionelle Komædieapparat er benyttet med Held. Man kender de forskellige Typer saa godt igen fra de mangfoldige Komædier af samme Retning, men morer sig over den ny Belysning, der falder over dem paa flere Punkter. Fru *Oda Nielsen* fik om-sider Lov til at vise sig i en ny Rolle. Hun spillede friskt og nydelig som den forslagne Mlle. Hanna, der narrer sin rige Fader Mynher Philip og ægter sit Hjertes udkaarne, den franske Løjtnant, medens Philip tror, at Løjtnanten fejrer sit Giftermaal med en ganske anden Pige, og bliver som lamslaet, da han erfarer, hvem Bruden i Virkeligheden er. Hr. *O. Poulsen* fyldte ikke rigtig som den selvbehagelige, buldrende Mynher Philip, der dog i Bund og Grund er en godmodig Mand. Fru *Sinding* som Kammerpigen og Fru *Bloch* som Toldforpagterens Datter var upaaklagelige, Hr. *Liebmann* derimod magtede ingenlunde den franske Løjtnant.

Stykket var omhyggelig indstudet, Iscenesættelsen pragtfuld.

Operan har ført en temmelig tilbagetrukken Tilværelse. En ung Sangerinde Frk *Noack* debuterede i Begyndelsen af September som Aida og syntes at have alle Betingelser for at kunne blive vor Opera til Nytte. Den 27de September holdt *Wagner* sit Genindtog paa vor Scene med »Lohengrin«, efter at man i to Sæsoner ikke har set hans Navn paa vore Teaterplakater. Publikum havde fyldt Huset, og Bifaldet var levende. Frk. *Ellen Nordgren* havde i Ortrud faaet tildelt et Parti, som sjælden godt passede for hendes Naturel. Hendes mørktfarvede Alt-Stemme klang fyldig ud i Rummet; hendes Spil strejfedes maaske undertiden Parodiens farlige Grænse, men set som Helhed vidnede Præstationen om Sangerindens udviklingsrige Talent. Hr. *Simonsens* Frederik af Telramund hører til Sangerens bedste Roller, og Hr. *Frederik Brun* overraskede som Lohen-

grin ved sit energiske Sang-Foredrag. Fru *Keller* var ingen »ideal« Elsa, men man maatte tage til Takke i Mangel af nogen virkelig Wagner-Sangerinde, og Hr. *Holm* viste i Kongens Lignelse tilstrækkelig sin Umulighed som Operasanger.

Den 8/10 90.

Carl Behrens.

Siden sidst.

I Folketinget. Finanslovens første Behandling i Tirsdags havde allerede længe før Tiden fyldt Tilhørerspladsen. Hr. Bojesen aabnede Talernes Række. Det var, som han i sin Veltalenhed havde taget Arv efter den nylig bortgaaede Grev Holstein, som han da ogsaa gav et Mindeord. Hans Tale var helt igenem præget af oprigtigt Ønske om Forhandling, og han sagde mange smukke Ord om alle de Forventninger, der i denne Samling knyttede sig til Socialreformer, og deri havde enhver af Partiet sit Ansvar. Højre var øjensynlig rørt. — Hr. Hørup var mindre heldig og udslettende den bløde Stemning, Bojesen havde frembragt. Derefter talte Hr. Scharling, som Højre altid gør, højtidelig og formanende overfor Oppositionen som overfor uartige Dreng, der har bedt om Forladelse. Skulde man tro den ærlige Vilje til at forhandle, som det lod paa B., hvad skulde man saa mene om H.s Tale. Skulde der være Alvor i Forhandlingen, maatte Arbejdsmaaden forandres. Ingen private Forslag, som først kunde ventes at faa realistisk Betydning langt ud i Fremtiden, maatte fremlægges. Finansloven maatte ikke komme til Forhandling saa silde, at den ikke kunde forhandles o. s. v.

Derefter havde man ventet Hr. Berg, men denne Gruppe stak da deres Tutein, Hr. Leth, ud, og efter at Tjeneren for fjerde Gang havde trippet med Vandglasset til den ærede Taler, var Medlemmernes Taalmodighed udtømt, almindelig Udvandring. Formanden blev nervøs, men da han løftede sine Øjne til den tætbepakke Tilhørerkreds og saa med hvilken spændt Interesse de fremdeles lyttede til Forhandlingerne, blev han rolig. Derefter havde Hr. Berg, Hr. H. Jensen, Hr. Estrup Ordet i lange og saglige Taler, saa alt var vel ordnet; om det saa var Stemningen, var den arrangeret, idet det høje Ting vel vidste, at alles Øjne var fæstet paa det.

* * *

2)

Tilsidst.

Efter »Dalmasen«.

Fortsat.

Tiden gik sin jævne, rolige Gang fremad, Dag efter Dag, Aar efter Aar. Af Vaskerkonens lille Dreng var der nu blevet en høj, stadselig Yndling, med et fint, blegt Ansigt og store drømmende Øjne.

Han skulde studere, og derfor maatte Mo'er og Søn stadig arbejde til langt ud paa Natten. Hun havde tillige taget Syning hjem foruden sit vante Arbejde for at forøge Fortjenesten. Han gav Timer og saaledes levede de et Liv fuldt af Anstrængelse og Kamp, men ogsaa et Liv fuldt af Kærlighed og Fred.

Til Foraaret skulde han tage sin Studentereksamen; man var nu i Marts Maaned og Arbejdet gik strygende. Han blev blegere og blegere, men hvad gjorde det, det jubledes i ham: Til Maalet! Til Maalet! — Drømmenes Længsel, hans Livs Maal var at blive Forfatter og som en stor Skjald at brede Vingerne ud til Flugt og svinge sig til ukendte Lande i Frihed og Lys. Det var det brusende Ungdomsblods Drømme,

der flagrede omkring ham og fyldte Sind og Tanke med Haab om Lykke.

Maj Maaned var kommen med friske Vinde og den milde Luft, der pynter Mark og Skov med det spæde, lyse Grønsvær, der gør Øjet saa godt efter Vinterens Sne og de mørke, smudsige Marker og den taagede Luft.

Oppe hos Vaskerkonen var der pyntet og fint. Der var hængt rene Gardiner for de smaa Vinduer, hvis Karme var prydede med smukke Planter, som stod i Flor og legede med Solstraalerne, der kiggede venligt ind med sin oplivende Magt.

Stolene og Sofaen havde faaet nyt Betræk og over Sengen var der bredt et rent Tæppe. Alt Vasketøj var lagt til Side. Foran Sofaen stod et lille Bord, hvorpaa Middagsmaden var fremsat og midt paa Bordet en Skaal fyldt med Anemoner og friske Bukkar.

Moderen gik og puslede nervøst saa med et og saa med et andet, imedens hun af og til kiggede ud af Vinduet, dels med Ængstelse, dels med Haab. I Dag skulde det afgøres, om hendes Dreng skulde blive Student eller trække sig tilbage, det sidste ensbetydende for dem begge med dobbelt Anstrængelse, Nattevaagen og Sult.

»Det gaar nok, lille Mo'er!« havde han sagt saa rolig og alvorlig, da han gik.

Kunde det alligevel ikke mislykkes?

Tys, der gik nogen med Porten, skulde det være ham?

Hun sprang ned. Nej, det var Nabokonen. De nikkede til hinanden.

»Goddag.«

»Goddag.«

»Naa, i Dag faar Madamen nok sin Søn at se med Studenterhuen, har jeg hørt, til Lykke.«

»Tak, Tak, jeg haaber ikke, jeg skal vente forgæves,« svarede hun.

»Aa, det gaar nok, men saa faar de vel ikke Lov at beholde deres Søn længere hjemme,« spurgte Nabokonen.

»Det kan nok være,« svarede hun og sukkede let.

Nu aabnedes Porten. Det var hendes Søn med Studenterhuen om det lokkede Hoved. Moderen tog ham i Favnen, som om hun aldrig mere vilde slippe ham, og dér sad de saa i det lille Værelse og saa glædesstraalende paa hinanden. Der laa en hel Verden af Forsagelse og Nød bag ved dem, men i dette Øjeblik saa de kun en Verden aaben for dem med en uendelig Lykke.

»Nu, lille Mo'er, maa jeg gaa fra dig, Klokken slaar syv, og jeg maa i denne Aften være sammen med Kammeraterne.«

»Farvel, min egen, store Søn!«

Fortsættes.